

Kāpēc man ir svarīgas olimpiskās vērtības.

Man pašam vēl nav lielas dzīves pieredzes, bet pamazām es sāku aizdomāties par dzīves vērtībām. Vērojot olimpiskās spēles, man ir radies priekšstats par olimpisko spēļu dalībnieku vērtībām, kuras veido cilvēka personību. Manuprāt, sportistu mugurkaulu veido drosme un mērķtiecība, ko papildina cilvēka ticība un godbijība, tāpēc šīs vērtības es gribētu vairāk pilnveidot un sargāt sevī.

Olimpiskās spēles – sapņot par piedalīšanos tajās – tā ir milzīga drosme. Tas ir pirmais solis. Dažkārt, klausoties sportistu intervijas, brīnos, no kurienes cilvēkos ir radusies vēlme, drosme piedalīties olimpiskajās spēlēs. Drosme uzdrošināties sapņot par sportista karjeru un olimpisko godu jau vien ir kaut kas īpašs. Šī vērtība iedvesmo pavērt plašākus ceļus pretī pasaulei.

Mums, pusaudžiem, šķiet, ka drosme līdzinās pārgalvībai, kas sevī ietver meklējumus, nezināmā iepazīšanu pat tad, kad sirdī jūti, varbūt nevajag... Taču sportā jāmacās izjust, kur sākas drosme un kur tā pāriet pārgalvībā, lai nenodarītu sev pāri. Tāpēc ir vērtīgi, ja sportists ir disciplinējošs pret sevi un prot pateikt: „Nē!” ne tikai sev, bet saviem līdzcilvēkiem. Un šim „Nē!” ir jābūt dzelžainam un vērstam citu reizi pret izpriecām, kādu citu reizi pret sporta treniņiem un bīstamiem trikiem, lai sevi pasargātu no pārslodzes, traumām. Olimpiskajā sportā starp drosmi un pārgalvību ir īpaši trausla robeža, un to sportisti macās pamanīt laicīgi. Arī es vēlos sevī pilnveidot šo vērtību – drosmi un robežu ar pārgalvību.

Līdzās drosmes stūrakmenim seko cilvēka mērķtiecība pret izvirzīto mērķi. Kad es uzdrošinos sapņot par kādu mērķi, es ļoti cenšos. Saprotu, ka sportā ar talantu vien nepietiek, tam nepieciešama mērķtiecība. Man mērķtiecība ir īslaicīga pret konkrētu sasniedzamo uzdevumu. Uzzinot, cik daudz un ilgu laiku sportisti iegulda olimpisko rezultātu sasniegšanā, tad saprotu, ka gribētu, lai arī sportisti iedvesmo mani – attīstīt sevī spēcīgāku mērķtiecību un ilgtermiņā. Šāda vērtība dara cilvēku ne tikai stiprāku, bet arī iekšēji bagātāku pat bez olimpiskās medaļas.

Esmu uzsvēris drosmes un mērķtiecības vērtības, kas man ir svarīgas. Līdzās tām gribu akcentēt ticības vērtību. Tā var izpausties dažādi. Viens ticības veids, kad cilvēks tic pats sev un saviem spēkiem, otrs ticības veids – tev tic paši tuvākie cilvēki, tad apkārtējie un visbeidzot valsts. Man pašam ir bijuši mirkli, kad noticu sev iekšēji. Īpaši atceros mirkli, kad, kāpjot pa klinšu sienu, nogura pirksti. Tik ļoti negribējās nokrist! Es iekšēji noticēju sev, ka es varu noturēties! Es kāpšu un turēšos! Mana iekšējā ticība neļāva man nokrist. Tas ārēji ir sākums, nav olimpiskais zelts, bet man tas ir sākums. Es ticu, ka tas manī nepazudīs, ka manī pieaugs aizvien milzīgāka ticība sev.

Un tad, kad būs konkrēts mērķis, kas jāsasniedz, mana iekšējā ticība man palīdzēs. Kad manī pašā būs ticība, tai noticēs apkārtējie aizvien vairāk. Ja gadīsies, kad apkārtējie neticēs, tad mana iekšējā ticība kļūs vēl stiprāka, lai sasniegtu iecerēto. Es domāju, ka ar pieredzējušiem sportistiem ir līdzīgi – viņos ir milzīga ticība, kurai ir noticējuši apkārtējie. Tātad, ja cilvēku vada ticība, viņš var izdarīt lietas, kas pārsniedz iedomātās fiziskās robežas. Tāpēc pat valsts uzticas sportistam, sponsorē treniņa iespējas, inventāru un, ja paveicas, apmaksātu biļeti uz olimpiskajām spēlēm. Un tad iekšējās ticības spēks pieliek punktu – iegūtais olimpiskais zelts.

Vērojot sacensības, es redzu, kā sportiskajā gaisotnē izpaužas cilvēka raksturs, īpaši izšķirošajos brīžos. Dažus gadus atpakaļ Latvijā Gada balvas sportā pasniegšanas ceremonijā katoļu arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs teica: "Ļoti bieži ir jāaizliedz pašam sevi un jātiek pāri savam *es negribu vai nevaru*. Tas norūda cilvēka miesu un garu. Tikai rūdīts sportists var atteikties no daudz kā, lai tuvotos saviem mērķiem. Reliģijā ir tāpat, tāpēc ticīgam sportistam rodas lielāka brīvības pakāpe. Patiesam sportistam tas palīdz atteikties no īslaicīgiem labumiem, viņš nedīžojas ar savu spēku vai veiklību, atsakās no negodīgiem paņēmieniem uzvaras gūšanā." Un uzvaras brīži sportistiem „atrauj” vaļā emociju plūdus, cilvēks ļaujas prieka, laimes pārpilnībai. Un tad skan sportista valsts himna..., mirkļu minūtes... smagais darbs... drosme, mērķtiecība, ticība noved pie vissvētākā mirkļa – godbijības. Godbijība ir visīsākā sevis, savu vistuvāko cilvēku un savas visas valsts priekšā. Ir tikai šis un tagad mirklis, kad skan manas valsts himna... Rezultāts, kurš aprēķināts ar neizmērojamu precizitāti. Godbijības mirklis ir tik svēts... Patiess sasniegums..., kad sirds pukst tik neapprakstāmi. Arī es šo godbijības tikumu gribētu piedzīvot sevī tik vērienīgi. Manas pieredzes apvāršņi ir šodienā, tāpēc ir, kur tiekties.

Sports ir kā spēcīgs magnēts, kurš apvieno cilvēkus neatkarīgi no ādas krāsas, mantiskā stāvokļa un personīgajiem uzskatiem. Olimpiskās spēles ir spēles, kas saved kopā ģimenes, sportistus, trenerus, valstis, kontinentus, visu pasauli kopā kā vienu lielu ģimeni ar milzīgu zeltu – drosmi, mērķtiecību, cerību un godbijību. Šīs vērtības ir mūsu cilvēcības mērs.

Juris Mikovičs, 7. klase, 15 gadi, Madonas novada pašvaldības Liezēres pamatskola.